

בית משפט השלום בבית שאן

ח"נ 13-07-35454 עיריית עפולה נ' לויט

בפני כב' השופטת אינעאם דחלה-שרקאוי

בעניין: עיריית עפולה

המאשימה

נגד

איתן לויט

הנאשם

הכרעת דין

פתח דבר

1. הנאשם עומד לדין בגין עבירה של חנייה בניגוד להוראות סעיף 5(ד) [לחוק עזר לעפולה](#) [\(העמדת רכב וחנייתו\) תשמ"ו-1982](#) (להלן: "חוק העזר") וסעיף 2(א)(4) [לחוק חנייה לנכים](#), [תשנ"ד-1993](#). (להלן: "חוק חנייה לנכים").
2. כעולה מכתב האישום, ועפ"י הדו"ח, בתאריך 11.11.12 בשעה 11:33 החנה הנאשם את רכבו במתחם המרכז הרפואי העמק בעפולה (להלן: "בית החולים"), במקום שהחניה נאסרה בו על ידי אבני שפה מסומנות אדום/לבן ובהיותו בעל תו חנייה לנכה, גרם באופן החניה, להפרעה ממשית לתנועה.
3. בישיבת ההוכחות אשר התקיימה ביום 06.11.13 העידו פקח המאשימה, אשר בזמנים הרלוונטיים, תיעד את חניית רכבו של הנאשם ורשם את הדו"ח (להלן: "הפקח"). כן העיד קצין הביטחון של בית החולים (להלן: "הקב"ט"). מטעם הנאשם העיד הנאשם בעצמו.
4. לאחר ששמעתי את עדויותיהם של הפקח, הקב"ט ושל הנאשם, ועיינתי בראיות שהוצגו לעיוני, אני סבורה כי הנאשם לא עמד בתנאים להוכיח, אפילו לא במאזן ההסתברויות, את ההגנה שהוא מבקש לחסות בצידה, הקבועה [בחוק חנייה לנכים](#). ולהלן אנמק.

בית משפט השלום בבית שאן

ח"נ 13-07-35454 עיריית עפולה נ' לויט

המחלוקת

5. אין מחלוקת כי הנאשם חנה במקום המסומן באדום לבן, וכי יש לאחרון תו נכה, אולם השאלה העומדת להכרעה, האם חנייתו של הנאשם כאמור, היוותה ה"הפרעה ממשית לתנועה"?!

המסגרת החוקית

חוק עזר לעפולה (העמדת רכב וחנייתו) תשמ"ו - 1982

6. סעיף 5(ד) לחוק העזר קובע כהאי לישנא:

איסור חניה

"ד. בכל מקום שהחניה בו נאסרה לפי פקודת התעבורה והאיסור מסומן בהתאם להודעת התעבורה (קביעת תמרורים), התש"ל-1970".

חוק חניה לנכים

7. בשנת תשנ"ד (1993) בא לעולם חוק חניה לנכים, ומטרתו לקבוע הקלות בחניה לכלי-רכב נושאים תג נכה. על מטרתו של החוק נכתב בדברי ההסבר להצעתו, כדלקמן:

"לפי המצב החוקי היום, אין לתג נכה, המוענק לנכים על-ידי רשות הרישוי, מעמד כלשהו. מוצע לקבוע מפורשות בחוק את התנאים לפיהם יהיה נכה רשאי להחנות את רכבו, בתנאי שהרכב נושא תג נכה, גם במקום שאינו מותר לחניה" (הצעת חוק חניה לנכים, תשנ"ג-1993, ה"ח 2201).

8. סעיף 2 (א) לחוק חניה לנכים קובע:

"(א) נכה רשאי להחנות את רכבו הנושא תג נכה (להלן - הרכב), במקום שאין החניה מותרת בו אם התקיימו כל אלה:

בית משפט השלום בבית שאן

ח"נ 13-07-35454 עיריית עפולה נ' לויט

- (1) בסמוך למקום האמור, אין מקום חניה מוסדר לנכים או שהוא לא היה פנוי בזמן החניה;
 - (2) בסמוך למקום האמור לא מצוי מקום אחר שהחניה בו מותרת או שהוא לא היה פנוי בזמן החניה;
 - (3) החניה נעשית באופן שאין בה סיכון לעוברי דרך ואין היא מונעת מעבר חופשי להולכי רגל, לעגלות ילדים או לעגלות נכים;
 - (4) החניה אינה גורמת להפרעה ממשית לתנועה.
- (ב) הוראות סעיף קטן (א) יחולו גם על אדם המתלווה אל הנכה והנוהג עבורו ברכב, אלא אם כן תג הנכה ניתן לנכה בהתאם להוראות סעיף 1ב".

9. כפי שקבע בית המשפט [העליון ברע"פ 604/10 עו"ד לביא יעקב נ' מד"י](#) [פורסם בנבו], מטרתו העיקרית של חוק חנייה לנכים הוא לאפשר נגישות מלאה לציבור הנכים לכל מקום אשר הם חפצים להגיע אליו ברכבם, ואת עקרון הנגישות של ציבור הנכים יש ליישם ברוח שנקבעה בסעיפים 1 – [2 לחוק שוויון זכויות לאנשים עם מוגבלות תשנ"ח – 1998](#) אשר קובעים כדלקמן:

"1. זכויותיהם של אנשים עם מוגבלות ומחויבותה של החברה בישראל לזכויות אלה, מושתתות על ההכרה בעקרון השוויון, על ההכרה בערך האדם שנברא בצלם ועל עקרון כבוד הבריות.

2. חוק זה מטרתו להגן על כבודו וחירותו של אדם עם מוגבלות, ולעגן את זכותו להשתתפות שוויונית ופעילה בחברה בכל תחומי החיים, וכן לתת מענה הולם לצרכיו המיוחדים באופן שיאפשר לו לחיות את חייו בעצמאות מרבית, בפרטיות ובכבוד, תוך מיצוי מלוא יכולתו".

10. יחד עם זאת, זכות זו של ציבור הנכים אינה זכות מוחלטת, והיא יחסית ככל זכות ואינטרס, חשוב ככל שיהיה. סעיפים 2 ו-3 לחוק חנייה לנכים מבטאים איזון בין ההגנה על זכותו של נכה לחנייה נגישה, לבין האינטרס הציבורי שבשמירה על הסדר הציבורי בכבישים

בית משפט השלום בבית שאן

ח"נ 13-07-35454 עיריית עפולה נ' לויט

ובמדרכות, ולפיכך קבע סעיף 2 לחוק חנייה לנכים תנאים מצטברים, שרק בהתקיימם רשאי נכה לחנות את רכבו במקום שאין החניה מותרת בו.

11. סעיף 3 לחוק החניה לנכים מציין מקרים בהם לא יחול ההיתר שבסעיף 2 לחוק. כך למשל לא ניתן להתיר חניה בתוך צומת, בתוך מעבר חציה, בתוך תחום תחנת מוניות, בתחום שני מטרים מברז כיבוי ועוד.

12. במקרה דנו, יש לבחון האם אכן מתקיים התנאי בסעיף 2 (א) (4) לחוק וכי החניה של הנאשם לא גרמה להפרעה ממשית לתנועה.

הפרעה ממשית לתנועה

13. המושג "הפרעה ממשית לתנועה" יוצק תוכן ממשי בערך הנגדי לזכויות הנכה, בדבר יכולתם של אחרים להשתמש בדרך ובסביבתה. פירושה של תיבה זו מצריך הידרשות לכל אחד משלושת מרכיביה, לעצמו.

14. קנה המידה המשמש בבחינת קיומה של הפרעה ממשית הוא אובייקטיבי. אין ענינו במחשבתו הפרטית של נושא התו החונה, בידיעתו או בכוונתו. בדומה, אין האיסור על הפרעה ממשית מצמצם עצמו להפרעה, המתקיימת באורח נקודתי עם תחילתה של פעולת החניה. עניינו בהפרעה, העלולה לארע בכל אחד מן הרגעים שבהם נמשכת החניה, עד לסופה. זוהי, אפוא, הפרעה פוטנציאלית, שגם אם לא התממשה בפועל הרי היא אסורה.

15. רעיון זה איננו זר לדיני החניה. אדרבא, הוא שזור בהם לכל אורכם, ולא רק בעניינים הנוגעים לחניית נכים. כך, למשל, אסורה החניה על מדרכה אפילו לא ביקש איש לעבור בה בכל משך החניה. כך אסורה חניה בנתיב נסיעה פעיל, אפילו לא נסע בו איש באותה העת. כך אסורה העמדתו של כלי-רכב שאינו מורשה במקום המוקצה לחניית נכים, ואפילו אין כל נכה המבקש לחנות בו. עיקר הוא, כי גם בעבירת חניה הרגישה – על-פי הגדרתה או מכוח הרציונל שבבסיסה – לתוצאה, הרי שדי בסיכוי סביר להתממשותה כדי לכונן יסוד זה.

16. כב' השופט רובנשטיין ברע"פ 5273/12 ורע"פ 1300/13 קבע כדלקמן :

בית משפט השלום בבית שאן

ח"נ 13-07-35454 עיריית עפולה נ' לויט

"אין מקום, מבחינה תכליתית, ועל פי המציאות כהייתה, לצמצם את פירושו של המונח "תנועה" כמתייחס ל"נסיעה של כלי רכב", ל"זרימת תחבורה שוטפת" או לתנועה "של הולכי רגל" דווקא, וכמובן לא לרכב האדם עם מוגבלות. לצורך הסוגיה דידן, יש לראות "תנועה" ככל שימוש ספציפי מותר במרחב הציבורי (כביש/מדרכה), שהרי גם הפרעה לשימושים אלה הנובעת מחניית האדם עם מוגבלות עלולה לפגוע – מעבר לפגיעה במי שנמנע ממנו אותו שימוש – באינטרסים ציבוריים שביסוד דיני הסדרת החניה". (רע"פ 5273/12 זאב גיא נ' מדינת ישראל רע"פ 1300/13 גדי ורקשטל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו))

מן הכלל אל הפרט

17. כאמור, חוק חניה לנכים, אשר נועד להקל על ציבור הנכים במציאת מקומות חניה מספק למעשה הגנה לנכה, לעומת האיסור החל על כל אדם אחר בהעמדת רכב במקום אסור. סעיף 2(א) לחוק קובע כי נכה רשאי להחנות את רכבו, אשר נושא תג נכה, במקום שאין החניה מותרת בו בהתקיים ארבע תנאים מצטברים: (1) שבסמוך למקום האמור, אין מקום חניה מוסדר לנכים או שהוא לא היה פנוי בזמן החניה; (2) שבסמוך למקום האמור לא מצוי מקום אחר שהחניה בו מותרת או שהוא לא היה פנוי בזמן החניה; (3) שהחניה נעשית באופן שאין בה סיכון לעוברי דרך ואין היא מונעת מעבר חופשי להולכי רגל, לעגלות ילדים או לעגלות נכים; ו- (4) החניה אינה גורמת להפרעה ממשית לתנועה.

18. הנטל להוכיח כי התקיימו כל ארבעת התנאים שבסעיף 2 מוטל על מבקש ההגנה, דהיינו על מי שחנה במקום. ככל טענת הגנה, על הנאשם להוכיח התקיימותה בדרגה של מאזן הסתברויות ואין צורך שיוכיחה "מעל לכל ספר סביר".

19. בעדותו הסביר הפקח אשר תיעד את העבירה (ת/1), כי חנייתו של הנאשם גרמה להפרעה ממשית לתנועה (עמ' 6 ש' 11-2). בחקירתו הנגדית חזר הפקח וציין כי העמדת רכבו של הנאשם גרמה להפרעה ממשית "רכב שרוצה להיכנס לבית חולים או משאית שרוצה לפרוק סחורות, רכבים שחונים שם וחוסמים נתיב ומסכנים עוברים ושבים" (עמ' 7 ש' 4-5). כן השיב הפקח בהמשך כלהלן:

בית משפט השלום בבית שאן

ח"נ 13-07-35454 עיריית עפולה נ' לויט

**"..הולכי הרגל לא רואים אם יש רכבים בגלל החניה של הנאשם
בצד וחניה של אנשים אחרים.
ש: אני מסתיר את שדה הראיה של הולכי רגל?
ת: כן.
ש: לעניין המשאיות מה בדיוק הבעיה של המשאיות?
ת: יש שני נתיבים, בנתיב שחנית בו הוא לא יכול להיכנס עם
עגלה". (עמ' 7 ש' 19-15).**

20. בעדותו ציין הפקח כי חניית רכבו של הנאשם, חסמה נתיב נסיעה, ללא אפשרות למעבר שני כלי רכב בו זמנית, כאשר במצב דברים זה, לצורך מעבר, יהא על אחד הרכבים לעצור, ולאפשר לרכב השני לעבור. עדותו זו של הפקח נתמכת בתמונות (ת/1). עיון בתמונות אלו ניתן להבחין ברכבו של הנאשם אשר חונה בנתיב נסיעה שסומן באדום לבן ו "תופס" חלק ניכר מהמסלול בו עמד. עניין זה מחזק את עדותו של הפקח לפיה חניה בצורה זו, יש בה כדי למנוע מעבר שני כלי רכב, ועל אחת כמה וכמה כאשר אחד מכלי רכב אלו הינו רכב כבד ו/או משאית, בו זמנית.

21. כאמור, העיד בפניי הקב"ט של בית החולים. בעדותו הראשית הסביר האחרון על מיקום חניית רכבו של הנאשם, והסביר כי המדובר בציר מרכזי של בית החולים, עליו נעים כלי רכב המספקים ציוד ואספקה לבית החולים, כאשר ציר זה משמש לכניסת כוחות בטחון והצלה בשעת חירום ואסור לחניית כלי רכב, אף של בעלי תו נכה. (עמ' 11 ש' 32-24, עמ' 12 ש' 13-8).

22. בחקירתו הנגדית חזר הקב"ט על עדותו לפיה חניה במקום בו חנה הנאשם, מהווה הפרעה ממשית, והפנה לתמונות (ת/2). עיון בתמונות אלו, בהם נראה הציר נשוא כתב האישום, אשר תוכנו לא נסתר על ידי הנאשם, עולה כי חניית רכבים בצמוד לפס אדום לבן, דהיינו המיקום בו החנה הנאשם את רכבו, יש בהם כדי להוות הפרעה ממשית של התנועה. בתמונות אלו, במיוחד שתי תמונות אשר סומנו ב X על ידי הקב"ט, מקום חנייתו של הנאשם בזמנים הרלוונטיים לעבירה, (עמ' 13 ש' 32-31), ניתן ללמוד בבירור על הקושי בזרימת התנועה, מקום שישנה חניית רכבים בצדי הדרך. זה המקום לציין כי מלבד התמונות אשר הומצאו על ידי המאשימה, לא ניתן ללמוד על רוחבו של הכביש בו החנה הנאשם את רכבו, ואין לעדות הפקח בעניין זה, ועל המידע שקיבל ממאן דהו (עמ' 13 ש' 16, עמ' 15 ש' 7-3 ו), או על דבריו של הנאשם בעניין (עמ' 13 ש' 19, עמ' 15 ש' 26, עמ' 19

בית משפט השלום בבית שאן

ח"נ 35454-07-13 עיריית עפולה נ' לויט

- ש' 3-1) כדי ללמד על רוחב הכביש, ככל ולא הומצאה כל אסמכתא על מדידה מקצועית שבוצעה במקום.
23. במצב דברים בו עסקינן בכביש מרכזי אשר מוביל לבית החולים, כפי שהעיד הקב"ט (עמ' 13 ש' 26-27), כאשר בתמונות אשר הוגשו בפניי, ניתן ללמוד על "הלחץ", אשר נוצר ממעבר כלי רכב משני הצדדים, כאשר בצד אחד חונים רכבים, שלא כדין, הרי חנייתו של הנאשם היוותה הפרעה ממשית לתנועה, בציר מרכזי וחיוני לבית החולים, כפי שהעיד הקב"ט.
24. עוד העיד בפניי הנאשם. בעדותו הראשית מציין האחרון כי "נאלץ" להחנות את רכבו במיקום החניה נשוא האישום, ככל ולא מצא חניות רגילות ו/או חניות לנכים, אף שחיפש כאלו (עמ' 15 ש' 20-26). בעניין זה טען הנאשם "אני חיפשתי וראיתי שאין חניה וכשאני ממהר הראשון המקום הראשון שראיתי שאני יכול לחנות ואני ידעתי שיש לי הקלה כך שאם אני חונה במקום אסור עומדת לזכותי ההקלה הזו" (עמ' 16 ש' 24-26). טענת הגנה זו של הנאשם נטענה בעלמא ולא הוכחה, ובכך לא מתקיים בענייננו החריג שבסעיף 2(א) (1) ו-2(2) לחוק חניית נכים. אף מעבר לאמור אציין כי, טענתו זו של הנאשם, לפיה נאלץ להחנות במקום נשוא האישום, באה בסתירה לדבריו בישיבת ההקראה, לפיה לא ידע כי הינו חונה במקום אסור "אני לא יודע שאסור לחנות שם. זה המקום היחידי שיכולתי לחנות ולא שמתי לב אם יש הוראה או אין" (עמ' 3 ש' 21-22). ובהמשך "לא שמתי לב אם זה מקום מותר או אסור (עמ' 3 ש' 24).
25. זאת ועוד, בעדותו הראשית וכן בחקירתו הנגדית טען הנאשם כי, הסתכל על הכביש ולקח בחשבון שלא יפריע הפרעה ממשית לתנועה (עמ' 16 ש' 26-27). טענה כזו אין לקבל, ככל ובחנייה במקום אסור, אל לנאשם להסתפק בבדיקת מצב הכביש עת הגיע למקום החניה, אלא עליו לקחת בחשבון מצב, כי מתחילת זמן החניה ועד סופו, הרכב יפריע בצורה ממשית לתנועה, וממצב כזה יש להימנע.
26. לא אסיים לפני שאומר כי, מלבד האמור לעיל, לא טען הנאשם למשך הזמן בו נאלץ לטענתו לחנות במקום נשוא האישום, ובאם נסיבות רפואיות יוצאות דופן, אילצו אותו לחנות שם. כל שטען הנאשם הוא כי חנה לזמן קצר, ללא שהוכיח משך זמן זה, וצורך הגעה לטיפול רפואי. הנסיבות כפי שנפרשו בפניי, הן מפי הנאשם והן מפי עדי המאשימה, אין בהן אלא כדי להביא לדחיית טענותיו של הנאשם, בכל הקשור להגנה הקבועה בסעיף 2(א) לחוק חניית נכים.

בית משפט השלום בבית שאן

ח"נ 13-07-35454 עיריית עפולה נ' לויט

סוף דבר

27. לאור כל האמור, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ' שבט תשע"ד, 21 ינואר 2014, במעמד הצדדים.

חתימה

בית משפט השלום בבית שאן

21 ינואר 2014

ח"נ 13-07-35454 עיריית עפולה נ' לויט

1

בפני כב' השופטת אינעאם דחלה-שרקאוי

המאשימה עיריית עפולה

נגד

הנאשמים איתן לויט

2

3

4

5

6

8

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

נוכחים:

בא כוח מאשימה עו"ד בת שבע פלג

נאשם 1 איתן לויט בעצמו

פרוטוקול

הצדדים: בית משפט מוסר לנו את הכרעת הדין.

החלטה

הכרעת הדין נמסרה לצדדים.

ניתנה והודעה היום כ' שבט תשע"ד, 21/01/2014 במעמד הנוכחים.

אינעאם דחלה-שרקאוי, שופטת

26

27

28

ב"כ המאשימה: למרות קביעת בית המשפט העליון במקרה המיוחד הזה כיוון שמדובר באדם בעל

29

תו חניית נכה אבקש להטיל את הקנס המקורי.

30

בית משפט השלום בבית שאן

21 ינואר 2014

ח"נ 13-07-35454 עיריית עפולה נ' לויט

1

2 **הנאשם:** אני בן 64. אף פעם לא היו לי עבירות תנועה. אני חושב שיש מקום בנסיבות האלה להקל
3 בעונש. יש לנהוג על פי המינימום ההכרחי. אני הייתי מבקש להמיר את זה לאזהרה.

4

5

6

גזר דין

7

8 הנאשם הורשע כמפורט בהכרעת הדין בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

9

10 לאחר ששמעתי ושקלתי את טיעוני הצדדים, ולאור בקשת המאשימה להטיל על הנאשם את הקנס
11 המקורי בלבד, הנני מטילה על הנאשם עונשים כדלקמן:

12

13 1. תשלום קנס בשיעור 250 ש"ח או 2 ימי מאסר תחתיו.

14

הקנס ישולם תוך 30 יום מהיום.

15

16

הודעה והוסברה זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

17

18

19

20

ניתנה והודעה היום כ' שבט תשע"ד, 21/01/2014 במעמד הנוכחים.

21

אינעאם דחלה-שרקאוי, שופטת

22

23

24

25

26

27

הוקלד על ידי איריס הרוש